

Hồi 72

Mỹ Mãn Kết Cuộc

Văn Tử Lăng cả kinh bước tới đưa tay đỡ bà ta, một mặt cất tiếng lay gọi:
- Lão tiền bối... Lão tiền bối... Tại sao thế...?

Nhưng... mặt bà ta đã tái mét, chân tay đã lạnh ngắt. Thì ra, bà ta đã tự sát bằng cách tự cắt đứt tâm mạch và đã ngưng thở rồi.

Tử Lăng chợt cảm thấy bàng hoàng, chàng im lặng đứng tần ngần trước thi thể của Tiết Hoa Diễm. Thành linh, từ cánh rừng bên cạnh bỗng bay vút đến một bóng người. Vừa đặt chân xuống đất, chợt nom thấy Thái Thượng Giáo Chủ nằm sượt dưới mặt đất, kẻ lạ vút thất thanh kêu to:

- Hoa Diễm...! Hoa Diễm...!

Nhưng... mạch huyết của Tiết Hoa Diễm đã ngưng hẳn từ lâu, và hồn của bà đã phiêu diêu về nơi cực lạc, có còn nghe đâu tiếng gọi của lão Nam Cung Minh.

Phải! Chính người ấy là lão Nam Cung Minh, người tình mà bà Tiết Hoa Diễm suốt đời hoài công đeo đuổi, nhưng... đến tuổi già nua, gặp nhau và chung sống chẳng bao lâu, bà lại từ già lão tình nhân già, từ già cả cuộc đời tình ái dở dang để bước sang một thế giới khác.

Lão già Nam Cung Minh lòng như dao cắt, đôi hàng lệ tuôn trào trên gương mặt nhăn nheo đượm đầy gió bụi của cuộc đời, lão cúi xốc người tình già nhóm dậy, miệng lẩm bẩm:

- Hoa Diễm...! Hoa Diễm...! Lão phu đã đến chậm một tí thôi...! Bà sao đại khờ thế...? Hồng mất cả rồi...!

Văn Tử Lăng vội vã bước đến bên lão già khẽ gọi:

- Lão tiền bối...!

Nhưng... lão già không buồn nhìn Tử Lăng, cũng như không hay biết đang có Tử Lăng một bên. Đột nhiên lão xốc thi thể của Tiết Hoa Diễm lên vai và vội vã phóng mình bay vút về phía cụm rừng xa, không một lời từ già.

Trong khoảnh khắc, bóng của lão mờ dần sau bức màn đêm dày đặc. Từ cụm rừng xa vọng lại một vài tiếng vạc kêu sương.

Đưa mắt liếc nhìn vũng nước do thi thể của U Minh Giáo Chủ tan biến ra một lần cuối cùng, Văn Tử Lăng lặng lẽ bước chân nặng nề với một tâm hồn mệt nhọc lần mò dò lối, chậm rãi bước ra khỏi rừng...

Xa xa... đầu đầy... vang lại tiếng gà rừng tổ hộ gáy vang...

oOo

Rời khỏi cụm rừng chưa được bao xa, thì một toán người đông nghịt từ phía Thủy Vân Động đổ xô đến.

Có đủ mặt cả Bát Đại Chương Môn, Liên Tâm Sư Thái, Lãnh Tâm Thần Ni, Nhất Thốc Dã Tẩu, Thần Mật Khách Đặng Công Huyền, Thu Lăng, Tâm Mỹ, Mộ Dung Hồng và hàng trăm vị võ lâm cao thủ.

Thủy Vân Động đã thanh toán xong. Theo sự hướng dẫn của Mộ Dung Hồng, Giang Tâm Mỹ và Giang Thu Lăng, họ đổ xô đi tìm Văn Tử Lăng. Gặp nhau... được tin chàng đã diệt xong U Minh Giáo Chủ, họ chỉ xiết nổi mừng...

Theo sự hướng dẫn của Tử Lăng, tất cả đều đến viếng vũng nước của thể xác U Minh Giáo Chủ một lần cuối cùng...

Nhìn vào vũng nước đánh dấu cho một cuộc đời tàn bạo đã chấm dứt, lòng của tất cả mọi người đều hân hoan vô hạn. Duy chỉ có một người lộ vẻ buồn tủi, ấy là Lãnh Tâm Thần Ni sau khi nghe được tin cái chết của Tiết Hoa Diễm. Nào ai biết được nỗi lòng của bà...!

Phổ Vân Thiền Sư đại diện cho tất cả mọi người lược thuật cuộc chiến đấu ác liệt nơi Thủy Vân Động cho Tử Lăng nghe.

Cuộc chiến đấu tuy vất vả gay go, đồng bọn chẳng may bị thiệt mất hơn hai chục mạng người, nhưng... rốt cuộc bọn U Minh Giáo phải thảm bại rút lui, để lại rất nhiều xác chết, trong đó có rất nhiều tên được gọi từ Bắc Chi Phân Đàn sang tiếp viện. Bọn chúng được nhận ra nhờ ở ký hiệu đặc biệt là dây lụa tím thắt ở ngang lưng.

Mặc dù đã thua chạy, nhưng U Minh Giáo Chủ cũng cố gắng mở cho kỳ được cơ quan cuối cùng. Dã tâm của bà ta là muốn chôn sống tất cả giới võ lâm.

Nhờ quen thuộc cả đường lối, dưới sự hướng dẫn của Liên Tâm Sư Thái mà cả bọn được thoát nạn.

Trước khi chia tay, tất cả đồng thanh đề cử Phổ Vân Thiền Sư lãnh trọng trách tu chỉnh Huyền Thiền Thiền Tự, sửa sang Thủy Vân Động và đóng kín Tử Vong Động. Rất phấn khởi với nhiệm vụ ấy, Phổ Vân Thiền Sư dưới sự trợ lực của một nhóm võ lâm cao thủ tình nguyện đứng ra gánh vác việc ấy.

Họ tán thành việc cải táng Túy Tâm Tiên Tử, và hẹn gặp nhau sau ba tháng ở Hiệp Lê Sơn.

oOo

Ba tháng sau... trên đỉnh Hiệp Lê Sơn suốt mười bảy năm trường vắng lạnh, lại có một lần tụ họp đông đảo. Con đường từ biên thùý đến suốt dãy Bạch Vân Phong, ngựa xe rộn rịp.

Cái chết của U Minh Giáo Chủ đã được truyền miệng, đồn vang ra khắp chốn, cho nên... tất cả hảo hán của tam sơn ngũ nhạc, cho đến cả hào kiệt của thủy hán lưỡng lộ đều nô nức đổ xô đến.

Từ tăng đạo cho đến ni cô, từ trẻ măng cho đến đầu râu tóc bạc, tất cả những người đã từng tham gia trận chiến Hiệp Lê Mật Cung và Thủy Vân Động, khỏi phải nói, cũng đều có mặt đầy đủ. Cho đến Nam Bắc Nhị Quái và bọn thuộc hạ của Ngũ Độc Thần Quân, họ cũng dẹp bỏ cả những hận thù riêng, để đến đóng góp vào cho thêm phần long trọng.

Chỉ có Lãnh Tâm Thần Ni, bà mượn tiếng mắc bận viễn du, nên không góp mặt. Hiểu được lòng ni cô chẳng, chỉ có lão già Nam Cung Minh, nhưng... lão Nam Cung Minh đã ôm xác của Tiết Hoa Diễm ra đi mất từ hôm U Minh Giáo Chủ thảm bại ở Thủy Vân Động.

Nào ai hiểu rõ được lão già ấy đi đâu!

Họ rộn rịp tề tựu lại Hiệp Lê Sơn để tổ chức một cuộc đại lễ an táng cho Túy Tâm Tiên Tử.

Cuộc đời thê thảm của nàng, lại được truyền tụng ra một lần nữa.

Và võ lâm lại được thêm một lần cảm thán, tiếc thương cho số kiếp con người tài hoa bạc phận.

Di hài của Văn Tín Hùng được từ Văn gia trang mang đến đồng đặt nằm song song cùng mộ huyết của Túy Tâm Tiên Tử.

Đại lễ an táng được cử hành hết sức trọng thể, sau một tuần nhứt ma chay đàn đám...

Ngày lẫn đêm... đèn nến rực trời, kèn trống ồn vang cả một khu rừng núi.

Lễ hạ huyết được cử hành giữa một sáng tinh sương... bài điệu văn của Văn Tử Lăng làm hàng nghìn người dự táng mũi lòng rơi lệ...

Trước khi rải nắm đất cuối cùng lên trên quan tài của người xấu số, Văn Tử Lăng bèn hướng về tất cả quan khách nghiêm trang thốt:

- Tất cả những điều bí mật chôn giấu suốt mười bảy năm trời, hiện tại đều được phơi bày ra trước ánh sáng. Kẻ gây ra tội ác đã được trừng phạt xứng đáng, nỗi oan ức của Túy Tâm Tiên Tử cũng được giải bày thỏa mãn, nhưng... còn một điều bí mật mà đến bây giờ vẫn chưa truy rõ căn nguyên...

Tất cả mọi người đều ngạc nhiên nhao nhao lên...

Văn Tử Lăng nghiêm giọng tiếp:

- Đây là vụ ám sát hèn nhát đã gây ra cái chết thật sự của Túy Tâm Tiên Tử...

Chàng đưa mắt rảo nhìn đám đông một lượt dò xét, rồi gằn giọng tiếp:

- Trong khi thi hành theo mưu kế của Hiệp Lê Oán Nữ, bà ta đã giả chết bằng cách đâm thanh Túy Tâm Kiếm vào lồng ngực, nhưng... trong lúc làm lễ mai táng người, có kẻ lại manh tâm dời vị trí của thanh đoản kiếm, làm cho bà ta từ chỗ chết giả, hóa ra chết thật...

Văn Tử Lăng nghiêm giọng tiếp:

- Trước khi lia đời, U Minh Giáo Chủ có thú nhận rằng thực ra... bà ta cũng có ý định ấy... nhưng... sau đêm mai táng, khi bà lên vào mộ huyết mở nắp áo quan, thì mới phát hiện ra rằng, có kẻ đã thi hành xong độc kế ấy trước rồi...!

Toàn quan khách lại ồn ào, sôi động lên dữ dội...

Tử Lăng trầm ngâm giây lâu rồi tiếp:

- U Minh Giáo Chủ còn quả quyết rằng, chỉ có những bậc võ công thượng thừa, đã canh chừng bên thi hài của Túy Tâm Tiên Tử, trong khi chờ đợi mộ huyết làm xong, đã nhúng tay vào việc ấy chứ không ai khác nữa.

Thình lình...

Phổ Vân Thiền Sư vệt đám đông bước tới thốt:

- Trong những ngày lo liệu ma chay cho Túy Tâm Tiên Tử, chỉ có Chuồng Môn của Bát Đại Môn Phái luân phiên canh chừng thi hài của người mà thôi... Theo dư luận của quần chúng, thì Bát Đại Môn Phái đương nhiên là những kẻ khả nghi của vụ ám sát này... Vậy... theo ý của Văn tiểu hiệp, hình phạt nào tương xứng với hành động ấy?

Hướng về phía Giang Tâm Mỹ và Giang Thu Lăng, Văn Tử Lăng nghiêm giọng đáp:

- Việc ấy còn tùy ở sự định đoạt hai người con gái của bà ta!

Giang Tâm Mỹ vội đứng lên đưa ý kiến:

- Cuộc đại lễ hôm nay được cử hành hết sức trọng thể, đối với vong linh của mẫu thân chúng tôi, thế là thỏa mãn lắm rồi...! Cuồng vọng, hận thù! Càng đi sâu vào càng gây thêm tang tóc...! Nếu thủ phạm biết ăn năn tự hối, dám can đảm đứng trước mộ phần của mẫu thân tôi thú nhận tội lỗi, tôi đề nghị chỉ xin cắt đứt một tay của kẻ đã nhúng vào việc đầm máu ấy là đủ rồi!

Lời nói của nàng vừa dứt, thì thành linh...

Bồ Tâm Sư Thái, với tấm thân phì nộn, vệt đám đông phịch bước ra...

Bà lặng lẽ bước đến trước phần mộ của Túy Tâm Tiên Tử, với một cử động rất trầm tĩnh, bà điềm nhiên vận dụng Đao Phong Chuồng Pháp vào tay tả và đưa tay hữu lên...

"Soạt..."

Cánh tay hữu của bà theo đà chuồng phong đứt lìa rơi phịch xuống trước mộ...

Trong khi quan chúng đang ngạc nhiên ồn ào lên như vỡ chợ, Bồ Tâm Sư Thái với gương mặt tái xanh, trầm giọng thốt:

- Một lỗi lầm tai hại đã gây nên nguyên do cũng vì tánh hiếu kỳ của bản ni mà gây ra... Vào một đêm kia, trông khi bản ni luân phiên vào canh gác thi hài của Túy Tâm Tiên Tử. Nghe danh sự lợi hại của thanh Túy Tâm Kiếm từ lâu, nhưng chưa từng được chứng kiến, sẵn cơ hội thuận tiện, bản ni bèn rút thanh đoản kiếm ấy từ lồng ngực của Túy Tâm Tiên Tử ra xem. Sau khi ngắm nhìn thỏa mãn, bản ni lặng lẽ cho thanh đoản kiếm ấy vào lồng ngực nàng như cũ. Hành động giết người vì việc làm vô ý thức ấy, theo thời gian chôn giấu suốt mười bảy năm trời... Mãi đến một hôm, sau khi được đồng bọn kể lại theo lời tường thuật của Văn tiểu hiệp và Giang cô nương, những lời di chúc của Hiệp Lê Oán Nữ viết trên thi hài của nàng, bấy giờ bản ni mới thức tỉnh lại, rằng hành động vô ý thức của mình, đã gây nên một tội lỗi tày trời... Mấy tháng trời nay, ngày lẫn đêm... Không lúc nào là bản ni không bị lương

tâm giầy vò căng rút... Bần ni xin có lời đa tạ nhị vị Giang cô nương đã có một đề nghị rất khoan hồng cho kẻ phạm trọng tội. Tiện đây, bần ni xin có lời cáo biệt cùng chư vị đạo hữu...!

Nói xong... Ni cô chẳng kịp đợi một phản ứng gì của tất cả quần chúng, vội vã phi mình bay vụt xuống núi. Trong khoảnh khắc, màu áo nâu sòng của Bồ Tâm Sư Thái đã biến mất sau dãy đồi xa...

Trước mộ của Túy Tâm Tiên Tử, cánh tay tròn béo của bà ta vẫn còn nằm yên và đang rỉ dòng máu đỏ thắm...

oOo

Ba hôm sau, vào một đêm khuya canh vắng trong một chiếc chòi cất tạm của những toán thợ xây cất phần mộ, Tử Lăng còn ngồi trước chiếc bàn con trên có chong một ngọn đèn dầu leo lét...

Đêm đã khuya lắm rồi... nhưng mà chàng vẫn còn ngồi mãi đấy, trên tay một mảnh giấy với dòng chữ dịu dàng mềm mại.

"Lăng ca...! Hãy yêu thương Giang Thu Lăng... người em gái yêu quý nhất đời của em, và cầu chúc cho hai người an hưởng hạnh phúc cho đến trăm năm đầu bạc.

Ký tên: Giang Tâm Mỹ"

Ngày mai... tất cả công việc đều hoàn tất, công cuộc xây cất phần mộ chỉ còn dọn dẹp là xong. Thợ thuyền sẽ ra về, toán võ lâm giang hồ từ bốn phương đổ đến dự lễ, nay đã rút lui gần hết, chỉ còn một số ít đạo hữu lão thành thân thuộc còn ở lại cùng chàng cho đến ngày mãn cuộc.

Và chàng sẽ ra về...

Nhưng... về đâu nhỉ...?

Chàng tự hỏi thế... chàng không gia đình, không thân thuộc, chỉ có vị ân sư nay đã chết mất từ lâu... Giang Tâm Mỹ giao lại cho chàng mảnh giấy và bỏ đi xa rồi, và có thể vĩnh viễn chàng không còn gặp mặt nàng nữa...

Còn đang bâng khuâng xúc động, thì thành linh...

Cánh rèm cửa chiếc chòi vải vạt bật tung ra, lão già Nhất Thốc Dã Tẩu miệng cười hềnh hếch, tay mặt nắm Giang Thu Lăng, tay trái níu chặt Mộ Dung Hồng. Mặc dù hai nàng vì quá hổ thẹn, cố gắng cưỡng lại, nhưng lão cứ sềnh sệch lôi vào.

Theo sau là Hiệp Lê Tửu Tẩu, Thần Mật Khách Đặng Công Huyền, Phổ Vân Thiền Sư và có cả những mấy chục vị võ lâm nối đuôi nhau đứng ngoài trại.

Sau câu niệm phật, Phổ Vân Thiền Sư bèn mỉm cười thốt:

- Mai là ngày Huỳnh Đạo Kiết Nhựt, chúng tôi toàn thể sau khi thảo luận xong đã đồng ý chọn địa điểm nơi đây để làm lễ thành hôn cho Văn tiểu hiệp sánh duyên cung Giang cô nương và Mộ Dung cô nương hai nàng!

Văn Tử Lăng đỏ mặt ấp úng:

- Nhưng...

Hiệp Lê Tửu Tẩu vội xen vào ngắt lời:

- Hiện tại Văn tiểu hiệp không được phép viện lý do để từ chối! Phần Giang cô nương đã được Giang lão chủ làm lễ đính hôn xong rồi. Còn Mộ Dung cô nương đã có một lần cỏi bỏ tất cả ỷ phục của Văn tiểu hiệp sau khi cậu bị trúng độc tại Hồng Phong Cốc để chữa trị nội thương chí mạng trong lúc cậu ta lâm nguy, có khác nào nàng ta đã bị mất trinh vì cậu ấy từ lúc đó rồi... Giờ đây chúng tôi đứng ra tác thành hôn lễ, đây là thuận theo lẽ công bằng của tạo hóa kia mà!

Văn Tử Lăng mặt đỏ lên như gấc chín, ăm ứ mãi không nói được lời nào.

Ngoài trại, trên dãy núi hướng phía Đông xa tít, màn đêm đã tan dần. Một ánh sáng chớm nở phản chiếu lên nền trời trong vắt, báo hiệu cho một bình minh tươi đẹp sắp đến.

Trên cụm rừng liễu gần đấy, đoàn chim non ríu rít hót vang, hòa nhịp với tiếng đập của con tim của ba trẻ, tạo thành một bản tình ca bất tuyệt...

- o **HẾT** o -